

Sygn. akt: I C 436/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2021 r. w K.

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda K. J. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 436/21

UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.956,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 lipca 2018 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego B. C.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, jednak zaniżył wartość należnego odszkodowania i wypłacił poszkodowanemu jedynie kwotę 2.066,38 zł. Ponadto powód podniósł, że pozwany zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową. W ocenie powoda koszt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody winien wynieść 8.022,87 zł brutto. Tym samym do zapłaty pozostała kwota 5.956,49 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznał, że sprawca kolizji w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu została wypłacona kwota 2.066,38 zł. W ocenie pozwanego nie istnieje podstawa do dopłaty odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2018 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego B. C.. W dacie zdarzenia sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu kwotę 2.066,38 zł.

(bezsporne, dowód: dokumenty w aktach szkody, płyta CD)

Umową cesji z dnia 02.04.2021 r. poszkodowany B. C. przełał na rzecz K. J. – kj auto wierzytelności przysługujące w stosunku do (...) S.A. z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 18.0. (...).

(dowód : umowa cesji – k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami nie było sporne powstanie szkody oraz odpowiedzialność pozwanego i legitymacja czynna powoda. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania związanego ze szkodą z dnia 18.07.2018 r., przy czym każda ze stron ustalając wysokość zasadnego wg niej odszkodowania, opierała się na sporządzonych przez siebie kosztorysach.

Istota sporu sprowadza się tu do wykazania wielkości szkody, nie zaś faktu zaistnienia szkody. Strony bezspornie potwierdzały, że szkoda zaistniała lecz istniały rozbieżności co do jej wysokości. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił wcześniej bezsporną część odszkodowania.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z treścią art. 361 § 1 i 2 kc oraz art. 363 § 2 kc zasada pełnej kompensaty poniesionej szkody określa uprawnienie poszkodowanego do żądania od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania, które obejmuje nie tylko straty, które poszkodowany poniósł, ale także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wobec tego za szkodę należy uznać różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki istnieje po zdarzeniu powodującym szkodę, a stanem majątku, jaki istniałby, gdyby owe zdarzenie nie wystąpiło. Poszkodowany ma prawo zatem oczekiwać, iż otrzymana od zobowiązanego kwota, która w całości pokryje koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, tj. kosztom przywrócenia pojazdowi jego stanu sprzed uszkodzenia. Dodatkowo w ramach odszkodowania powinien być także ujęty rynkowy ubytek wartości handlowej pojazdu.

W związku ze stanowiskami stron, dla ustalenia rzeczywistej wartości należnego powodowi odszkodowania tj. w celu ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, należało skorzystać z wiadomości specjalnych i dopuścić dowód z opinii biegłego (art. 278 § 1 kpc), albowiem ustalenie wartości naprawy pojazdu poszkodowanego przekraczało zakres wiedzy wynikający z doświadczenia życiowego osób posiadających wykształcenie ogólne i niemożliwe było do ustalenia przez sąd w oparciu o inne zgłoszone przez strony dowody.

O przeprowadzenie takiego dowodu wniosowały również obie strony, w związku z czym sąd, w oparciu o treść art. 130⁴ § 1 i 2 kpc wezwał pełnomocników do wpłacenia zaliczek na opinię biegłego (k.47 - 48) w terminie 14 dni, pod

rygorem pominięcia tego dowodu. Mimo upływu wskazanego terminu, pełnomocnicy zaliczek nie uiszcili, nie wnosili również w oparciu o treść art. 166 kpc, o przedłużenie im terminu do wykonania tego zobowiązania. Nieuiszczenie zaliczki skutkowało pominięciem dowodu z żądanej opinii biegłego (art. 130⁴ § 5 kpc) i ostatecznie spowodowało, że opinia nie została przeprowadzona.

Zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz 363 k.c. ciężar dowodu wysokości szkody spoczywa na poszkodowanym. W niniejszej sprawie obowiązkiem wykazania wysokości szkody zatem był obciążony powód. Na powyższą okoliczność zgłoszony został dowód z dokumentów w szczególności z prywatnej kalkulacji oraz z opinii biegłego.

Przedstawiony przez powoda dowód z kalkulacji prywatnej nie jest przydatny, co do dokonania ustaleń faktycznych w zakresie uszkodzeń i kosztów ich naprawy, gdyż nie zastępuje dowodu z opinii biegłego. Jest on jedynie wyjaśnieniem stanowiska strony z uwzględnieniem wiadomości specjalnych. Podobny pogląd wielokrotnie wyrażano w doktrynie i orzecznictwie.

Wprawdzie sąd zobowiązał do wpłacenia zaliczki na koszty opinii biegłego obie strony, jednakże pominięcie tego dowodu skutkowało negatywnymi konsekwencjami jedynie dla powoda, ponieważ zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszej sprawie to bez wątpienia na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie. To powód, a nie pozwany winien wykazać, że należy mu się wyższe, niż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie, co, jak wskazano wyżej, możliwe było jedynie poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a co nie nastąpiło.

W ocenie sądu nie zachodziły przesłanki do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z urzędu, albowiem proces cywilny jest co do zasady kontradyktoryjny i to na stronach ciąży obowiązek zgłaszania odpowiednich dowodów, tym bardziej, że obie strony były reprezentowane przez profesjonalistów, od których wymaga się staranniejszego działania i znajomości przepisów regulujących postępowanie przed sądem. Również charakter sprawy nie przemawiał za dopuszczeniem tego dowodu z urzędu. Poza tym jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 18.09.2013 r. sygn. akt I ACa 375/12 gdyby za każdym razem, kiedy strona nie uiszcila należnej zaliczki na poczet wnioskowanego dowodu z opinii biegłego, sąd miałby dokonywać tej czynności z urzędu, to art.130⁴ § 5 k.p.c. byłby w praktyce zbędny.

Również w oparciu o zeznania świadka B. C. Sąd nie mógł ustalić zakresu i kosztów naprawy wynikłych ze zdarzenia z dnia 18.07.2018 r. ponieważ świadek prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się. Wobec tego na podstawie art. 235² §1 pkt 5 kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić jako nieudowodnione.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego.